

**Засидување
на сенката**

Раде Силјан

Раде Силјан

ЗАСИДУВАЊЕ
НА СЕНКАТА

КУЛТУРА
СКОПЈЕ
1990
ГОДИНА

Проклетство

ТОА НИ БИЛО ПИШАНО

Ни било речено да сонуваме свезди
крајот на играта да го врзуваме вудве-вутри
на сон да се препознаваме со безимените
змиски очи да бараме во нашите пријатели
Ни било речено будни да сонуваме

Ни било судено зборот за поглед
да го менуваме
темелите да ги поткопуваме пред
да ги досидаме
темни вилаети да ѝ подариме на иднината
нашите села да ги именуваме со лоши спомени
децата ќе не проколнат за нашата алчност
ни било судено од сенките свои да бегаме

Ни било речено крај река жедни да умираме
изворите да ги прекопуваме
на сон да се пребаруваме
далечни се времињата за оплодување
на семињата
веќе не знаеме што ни носи утрото
се делиме од децата без зборови
ни било пишано од сенките свои да страдаме

Ни било речено да сонуваме свезди
зборот за поглед да го менуваме
од сенките свои да бегаме
крај река жедни да умираме
ни било пишано од сенките свои да страдаме

Поука за неродените не даваме
За нас и слободата е претешка задача

Бегство во сонот

ЗАСИДУВАЊЕ НА СЕНКАТА

Сè што имавме скришум бледнее, бледнее.
Јавето ни прилега на ветер, на ветрушка.

Сека утро ги бараме гранките на дрвото
коренот ги крие тајните на говорот
само надежта го оплодува семето на народот

Крвавите облаци се последна опомена
трулежот на стеблото се шири низ гора
наречниците им претскажаа:

*Сенката ви е засидана во темелите
најголемо проклетство за поколенијата
ни угоре ни удолу е патот
пресудата е свршен чин!*

Одзвонуваат времињата во нашите жили

Сè што имавме веќе бледнее, бледнее.
Ко спомен ко надеж ко изгубена битка.

СОН ИЛИ ЈАВЕ

На врв гора
игра ѕвезда потајница
пред тебе трнлив пат и поле оросено
на надежта ѝ велиш збогум.

Така видум така скришум
гледаш магла пред очи
страдаш од туѓа незнаја
гнила јатка пука во твојот корен
телото е скраја од зборот

На врв гора
сè папса од клета мора
сè молкна од болката на твојте збора
нашите патишта недоодени
го менуваат сонот за сонцето
нашите усни се проколнати
од јазикот на тајните

Семката 'рти. Напукнува
Скришум патуваш меѓу цркви и минариња.

Те подлажува крвта на минатото
на врв игла ѕвезда водилка
најубава е средбата без зборови
во буден строј сенката е твој предавник
зароби ја во својата челуст
или сокри ја под корали.

ЛУЃЕ КО НЕЛУЃЕ

Има луѓе
со раскошна престолнина во утробите
има луѓе
глуви за времињата
горди на минатото
безнадежни за татковината.

Има луѓе
ах, има луѓе ќе речат родољубите
ко нелуѓе
ко нелуѓе.
Кајшто ги бараме таму гроб си копаме.

Ни ја снемува трагата
пред видело вид-виделија фаќаме
ќе нè побараат мајките
ќе нè најдат ли
ќе нè најдат ли сред море
или на црн врв, на планина
кајшто ветрот ткае виножито?

ВОЗБУДА

Која мисла
Која искра
ќе запали гора
ќе копка во нечие теме
ќе разлиста во лудо време

Сè е клин и плоча
за народог малку почин
му треба искра надеж
и многу верба во зборот

Која мисла
кој пламен
светат пред нашите порти
на замин, на замин
последниот атом се цеди

Сè е лук и вода
нè прележа сенката наша
сонот е возбуда медна
Ко бела книга
Ко скришна тага!

ЗАБОРАВЕНИ ОГНИШТА

Дотекоа водите матни и студени
Оние што заминаа носеа овошки во пазувите
и велеа:
Подобро да ги заборавиме поплавите
на есента

останаа куките омаени од болка
печалбарите криеја клето сонце во очите
на замин ја забораваја плодноста на нивите.

Измислија игра меѓу небото и земјата
секавиците ги будеа пеплосаните меѓи
жените бараа клучеви за градините
птиците ја надлетаа земјата
заминаа ко струјно коло во воздухот
ја пееја химната за пенливоста на водите
тие што имаа рани во клуновите
забораваја на сонцето
одлетаа

Сега ги бараат клучалките
осамени
нагрдени
заборавени
Ги бараат осудени на заборава
омаени од црни ветришта и тешки облаци

Така животот си отиде незнајно
така остана споменот за времето минато
така денес
така утре...

Сè ојде за пуста слава
сè зовре во мојата глава
Ни постелата веќе не е здрава
се провира игла низ сто јазли
а над нашите села
а над нашите пусти села
црна шамија гори
бело знаме се вее!

КОСКИТЕ НА ПРЕТЦИТЕ

Имаат белези на челата
имаат тајни во главите
имаат чудни ѕвезди во очите

Ги бараат нашите потомци
измислуваат убави приказни
Се препознаваат во тајните огледала
Молчат пред секоја капија. Се отвораат
прозорците ко последна надеж
Играта со кучињата продолжува
Нè подлажува зборот на другите
Веруваме во будните. Лажно е времето
за нашите невидливи патишта
Телата се оросени-очите пеплосани
Од тагата на нашите претци
Ги избираме последните остатоци
Нема утеха за болката на осамените

Имаат белези на челата
Имаат тајни во главите
Имаат чудни ѕвезди во очите

Јавно копаат под нашите черепи
Оставаат лузни на ридиштата
Оставаат лажни спомени за времето минато

Така почнува сонот
Така завршува јавето
За алчните ни збор ни одговор
Утре ќе ги бараме нивните мошти

ЗАВЕТ ЗА ДЕЦАТА

Сè што заборавија татковците ќе паметат
децата
најубавите клетви веќе станаа легенди
за умните
народот прилега на развеана постела
денот и ноќта си поткраднуваат од среќата
булеварите останаа свездени за навек
сега најубаво блејат нивите и мрзливите

Малку сонце пирка во спалните
многу надеж остана на улиците
епруветите се празни
хоризонтите ем мазни ем азни
И така денес
и така утре
Сè што направија татковците ќе откопаат
децата

Протечуваат води со илје и тиње
во утробите
се разминуваат сити со гладни
се довикуваат утрото и пладнето
Чеканот е најмала грижа за сидарите
Доволно има вода за давениците
И така денес
и така утре
Сè што ни ветија татковците ќе личи
на приказна

спомените в рамка останаа ко утеха на
времињата
стеблата се последна опомена за жените
ги прелистуваме имениците
ги пребаруваме споменарите
и знаеме: шумите останаа осамени
нивите ни орани ни посеани

КОБЕЦ

Ќе ти речат камен под јазик
и ти молчиш в темно дувло
врз твоите слики пајажина се свива
доста ти е името ако си ветен на народот
Ќе ти ја најдат сенката
капијата е отворека
зборот е последна надеж

Улиците се преполни со мраввки
гладните ни вртат глава
најмили се празниците
ко далечни спомени бдеат плоштадите
Нема смрт за, вратарите

Треба да им се верува на говорниците
сласта на ливадите е за сиромасите
молкот на сидините нè прогонува
се препознаваме по брчките
времето се протега в недоглед
судбата е знајна-сликата бескрајна

Ќе ти речат камен под јазик
капијата е отворена
ако сакаш
ако можеш
продолжи сега
продолжи натаму
и така ајде

и така ај со здравје
и така ај на здравје
и така-потака
и така-повака
и така-натака
Бати векот чуден
бати животот скуден!

ПОЛНОЌЕН ЗАПИС

Ги забравивме утринските кавги
со работниците
со пијаниците
со блудниците
со скитниците
со иконокрадците
со чистачите на улиците

Во пресрет ни идат неонски глави
нè бараат со борина
ја прелажуваме сликата скудна
се збогуваме со умот
сè ни е преку глава
за пуста слава
ќе најдеме самотен предел и чедно дрво

На две е среќата:
или пловна река ќе измислиме сега
или зборот ќе го ветиме на изворот

За бесилка стеблото е престаро
црвот на времето ја прободил кората
корењата се потсушени
гранктите развеани
нè подлажува водата
се бранува ветрот
во нас се цедат последните жили

Претчувство

ОД ЛЌУБОВ КОН ГРАДОТ

Градот мириса на озон
на жива песок и лута вода
на лажна искра и благо море
на росна детелина и кисела пареа
на процедена лоза и пенлива вода
на стаклено цвеќе и нечиста постела
на празна трпеза и барутна секавица

Во градот децата доцна ќе си легнат
Рударите ќе ја поткопаат среќата
Вратарите ќе играат криенка со часовникот
Крадците ќе ја сонуваат темнината
Пријателите на шумите ќе донесат нова
надеж
Минувачите ќе бараат сонце на плоштадите

Денес или утре
Сеедно кога Сеедно каде
Низ прстенот на желбите неканетиот
ќе мине
Млекарите ќе дуваат во епрувети за чиста
вода
Неонскиот парк ќе пушти жолта светлост
Сликарите од љубов кон градот
В кафеана ќе донесат дождлива пролет

ПРЕТЧУВСТВО

Средба на коренот и листот
Препознавање на човекот и свертот
Одајата е отворена — зјае
Со склештени усни детето чека
Сидовите се рушат
Шарена хартија на таванот виси
На покривот пишува:
Прелага *на* времето
И квит !
Тука имаше град од надежи
Проклети соништа
Спомени!
Сега си поигруваат подземните води
Во клопчето црно пиле. Долги реси
Сноп сено ко нечиста постела
Така си измина векот нечуен а знаен

Средба на коренот и листот
Препознавање на човекот и свертот
Надежта е света — тлее
Далечно е морето за нашите очи
Ноќта килим ткае. Јадрото пука
Нечисти канти во дворот стојат
Хлорофилите се збрани
Темелот е ставен
Се знае:
Градот ни е ветен
Трговците ќе дојдат
со празни раце
Делбата ќе почне

СЛИКА ИЛИ ПРИВИД

Има бели рамки и змиски очи
Нас не мерка
Од заседа тајно стрела
Не се гледа крајот во пределот знаен

Вљубените попарени се од есенската слана
Уличните чистачи го носат гневот во метлите
На плоштадот нечисти излози
Мравјалник од стражи
На влезот пишува: *забрането чешилање*
Водите се загадени од приказни и надежи!

Безработните маршираат по тротоарите
Ги поплукуваат рекламните паноа
Не веруваат во паролите

Реката има невидливо корито и матен тек
Кој ќе ја запомни играта
Тој ќе биде најголемиот среќник во градот

Војниците ги препознаваат стапките
на претците
Поганите јазици се прозрачна слика
на кафеаните
Се збогуваме со умните глави
Поздравите се верна утеха за чуварите

Нè допирнуваат осила, оси и осилки
Сега сме на крајот од играта
Ги боледуваме лажните години
Неонските ламби се ветени ѕвезди
Слатка надеж на минувачите!

ПРОШЕТКА НИЗ ГРАДОТ

Има, криви огледала
Има измислени патеки
Има воздушни стрели
Има прејадени
Има жедни
Има страдни
Се довикуваат крадците и праматарите
За бездомните влезот е широк

Паѓаат црни снегулки на покривите
Секоја средба на очите е скришна игра
Реки дотечуваат од непознати векови
Никој не знае што ќе стане утре
Последните единици за забава служат
Притисокот е над нормалата
Градот молчи
Народот моли

Рибарите со мразулци во рацете
Ќ се додворуваат на зимата
Сенки ко сенилни госпоѓи под мостот
Минуваат патниците намовнати
Во реката
Се огледуваат чуварите
Рибите в масло најубаво пливаат
Зазабица фаќаат само питачите!

СПОМЕН ОД ГРАДОТ

Нашиот глас е мртва буква
Забравена азбука, темна месечина
Последен поздрав на сонливите мајки
Далга на будните езерски ноќи

Веќе не му веруваме на срцето
Премногу сме мамурни, премногу алчни
Читателите нема да ги проверуваат пораките
Зборот е последна надеж на нашата рожба

На разделба се помнат само желбите
Сонот е најдобар катанец за нашите глави
Се лулаат покривите
Се распаѓаат телата

Нè подлажува утрото мамурно
Се буди јавето
Сликата ко сениште се враќа во мислите
Дните се измислена игра за градовите

ПРОВЕВ

Од сите страни провев
Искра надеж и многу светлина
Нема простор за игра

Дрвото без корен гние
Судир на иднината и ножот
Повторно би се родиле безнадежни

Живеат без да знаат зошто
Стварноста е нивен закон
Нема милост за гладниот
Светнува острицата на анџарот
Трpezата е спремна
Гостите ги черечат соништата

Ни први ни последни на веков
Налеваат вода од лисна гора
Знаат: воздухот е претежок
Се влечкаат по стрми патеки
Ритуалот е заборавен

Си поигрува виното со крвта
Испарува водата од челото
Останува кавгата со пријателите

На полноќ
Тесно им е на жедните
И в постела и в пондила!

ОСАМЕН ГРАД

Гулабите ги надлетаа границите
Банкарите спијат на плоштадите
А градот ги бара
А градот ги бара само градителите

Вљубените се надеваат на покајание
Доста им е зборот на жедните
На пусија ќе останат дните празни
Во влажни одаи алчни се пензионерите
Од досада светот го запознаа
Себе се препознаа

ТВ приемниците носат кавга во домовите
Подобро е да се заборани сликата на ридот
Градот е лика на трговците
Градот е прилика за скитниците
Градот е широко поле за безработниците
Градот ги бара само градителите

ПОРТИТЕ НА ГРАДОТ

Ни подарија град со иглени заби
Тажно сиркаме во минатото време
Птиците исчезнуваат во темното небо
Вратите се отворени
Таговно само старците
Ја бараат сончевата страна на градот

Дур инсектите брмчат на широките булевари
Пред споменикот на непобедените крик
на срна

Новодојдените тагуваат за нивите
На плоштадот менуваат ветер за магла
Утре потомците ќе се сомневаат во клетвите
И во отклучената страна на градот

Поплавите се мала утеха за бездомните
Го поткопуваат мостот и водите и народите
Градот веќе плови во корито без вода
Само главите се гледаат набиени на колци

Сè е запишано во нашата совест
Останува пајажина за сончевите пеги
Ширум се отворени портите на градот

ЖИВИ СПОМЕНИЦИ

Се враќаат рударите
со мртви ѕвезди во очите
нацебавени во образите
истоштени во душите
се враќаат
плодот го бараат во зелените гори

Земјата е преорана
'ртењето на зрното е света рожба
се веат знамињата на есента
се цедат лозите
за спомен на времето остануваат водите
семето е фрлено на ридот —
никнуваат надежи.

Плодовите ги берат жени и русалки
од усните им течат топли бакнежи
лидаат по ноќните бури
тајната на раѓањето лесно се учи

Убаво збори и каменот студен
за сласта на сонот не е доцна
земјата има широки јазли
има црна јатка во утробата
крие мека постела во горите
за рударите
за жените
за русалките.

Слики на судот

ПОРАКА НА ВОИНОТ

имав свое време своја болка
имав граница за громот, секавица за зборот
имав таинствена лудост, невенчана младост

ако ме најдете во кафезот на сонот
во светлата зора заналете огин
во дивите предели нека виси бела слика
за спомен на времето за предизвик на сонцето

имав свое време, своја болка
имав граница за громот, секавица за зборот
имав таен ковчег во сино око

ако ме најдете по одот, по белата слика
напладне убијте ја лажната сенка
кон морето самотен поглед нека блада
и за чедна мора
за вечност нека страда

СУДБИНА

Ко урнек
ко зарек
ко пајажина
мачна
и грешна
и претешка
те има тебе
за навек

И сенилна
и страшна
и семожна
и сениште
те бара во коренот
те наоѓа во цветот

В раце си ѝ
ќе си поигра со тебе!

БЕГСТВО ВО СОНОТ

Сè си има свој почеток
Сè си има свој невиден крај

Ако има надеж
Ако има верба
Ќе има и свезден сјај

Границата се протега ко река
Среќата ја бараме од памтивека

Три неверни жени
претскажаа делби и преселби

Сликата ни стои на сидот
Ко последен сведок
Ко лажен молк

Таков ни беше акот
За нас малку е сонот темен
и чемерен
и безбоен
и заборавен
од сите
безнадежен
Дури и за пците!

ТАЖНА ПЕСНА

Ти умираш
и цела планина спие под тебе
Не знаеш што е потешко
сонот
сонцето
или слободата

Под зглавје ти извираат подземни води
еден народ моли за твојата судба
Нема утеха за болката
Сликите се делат
Вистината и зборот само нас не молат
ко последна надеж ко нечујна бодеж

Заминуваш незнајно
Заминуваш без поздрав
Матицата те подзема тајно
во предели блиски
во предели знајни
земјата е никулец под твоите ребра.

Времето му се додворува на народот
Таен повик за преселба татковината ја вика

Ти бладаш пред крстот ветен
Неписмените веќе пишуваат епитафи
Да ни се здрави татковците
ем арни
ем будни
ем страдни

На блудните само огледалото е верно

Ти умираш
а цела вечност под тебе спие
Никој не знае
дал си ветен
на смртта
љубовта
или татковината.

ОТСУТЕН ПОГЛЕД

Одзвонуваат звуците на векот
Ја повторуваш лекцијата на виделото
За далечен пат се спремаш
Сета болка се всадила во твоите очи
Да говорат камењата сакаме сега
Венее и телото и зборот
Венее и видот и сонот
Враќање нема
Враќање нема

Отсутен поглед нè подлажува
Ги спојуваме времињата минати
В глумчја дупка сме збрани
Темнее сидот
Се руши темелот
Се цеди пелинот
Се допива виното
Враќање нема
Враќање нема

Одзвонуваат звуците на векот
за еден живот никој не втасал да каже:
векот проклет да биде
саканиот последен да згине!

РАЗДЕЛБА

Сега знаеме:

и за умирачка треба двајца
едниот чекори по тешка патека
другиот се бара во сенката на утробата

Меѓу сонот и јавето меѓите се глотни
те шибаат во дамарите остри шилци
сè што е ветено на сегашноста
во тебе копка ко жива вода
скришни погледи во вечноста те водат
иднината е најубава икона за живите

Меѓу тебе и семето споменик се гради
минуваат реки со изми и пизми
се огледуваат во дното последните ѕвезди
го наоѓаме нашето приспивно место
Во него потонуваме

Утре ќе се разделат и душата и телото
и само ти ќе знаеш
Каде ќе ти спие телото
Каде ќе ти патува душата

ДЕЦАТА НАШИ

Ќе дојдат утре
Ќе дојдат сами
Ќе дојдат натажени
Ќе дојдат опустени
Ќе дојдат немиени
сонот ќе си го крадат
И ќе речат:
Блазе на сидарите
под нивните черепи
се чита минатото
на мистријата

Од памтивека ги бараме
за спас
за спокој
за покајание
Нивните погледи
ко пространи ливади
го довикуваат нашиот коњ
нè подлажуваат
Меѓу сонот и стварноста
сидини подигнуваат

ДЕТЕ-КОПСОПИЛЕ

Те разбудија
Те обљубија
Те предадоа ноќните стражи

Подобро се сонува буден
Погледот е најголема лага
На замин само името е свето

Клето пиле
Дете копсопиле
Доста ти е векот меден
Најубави се спомените сега

Тајната на играта е слатка измама
Детството е заборавена надеж
Ќе те најдат утре стрелите на зборот

Огледало

ВРЕМЕ НА ИЛУЗИИ

Песната — чесна измама на симболите
Прва азбука на, пролетта и хлорофилот
Последен знак на будните стражари
на виделината.

Песната — смртен истрел во невина глава.

Песната — скудна за да биде вечна.
Веќе не ѝ веруваме во пораката.
Зборот е утеха за неверните.
Песната — слатка надеж за безимените.

Песната — јаз на умот и разумот.
Горка надеж на вљубените.
Последна разделба на безнадежните.
Песната — рана на неписмените,
скришна верба на трговците.

Песната си има своја престолнина во ушите.
Поколенијата ќе ги проверуваат содржините.
Сè што е невино тајна е на вековите.
Песната — утеха на поетите.

ЛАЖНА ИГРА

На птиците им е тесно небото
Поетите се наша грижа
Во дамарите стрелаат жегли

Знајни се границите
Незнајни спомеиците
Подобро да заборавиме на вечноста
Нè прогонува минатото
Иднината е надеж за безимените!

Песните се лика на времињата
Да им кумуваме на војниците
Што не знаат да војуваат оти —
Слободата е слатка измама
Време на прокоби и прокуди

На птиците им е тесно небото
Поетите се наша милост
Ни долетуваат пердуви над главите
Заспани се граничарите

Минуваат патниците
Минуваат тажно
Во нас ги бараат победените
Песните се ветени на татковината
ко пилиња
ко копилиња
ко спипилиња

ПИСМО ДО ПРИЈАТЕЛОТ

Песната е страмежлива пред лицето
на народот

Тоа е предавство за хероите
Лажно одзвонува музиката во суводолиците
Поетите имаат неутрални зони во главите

Галебите тромо летаат низ облаците
Утре ќе им биде судено на предавниците
Нема победени нема поразени за доушниците

Чуден е веков
Ни претскажува пусти предели
Ги дели семињата на глотни и родни
Ги учи децата да пропеат пред да научат
да одат

Сега сè е видно и просирно
Поетите ќе молкнат пред семето да го фрлат
Само татковината моли да ја прегрнат

БЛУДНА ЖЕНА

Ја засидуваш во свеста на народот
Сека вечер ѝ ги мериш и стапките и дните
во твојата утроба жедно рие.

Таа е родилка на страсти
од неа само глава боли
меѓу нозе крие лоши красти.

ДОСАДНА РАБОТА

Пишувањето песни е досадна работа
Си поигруваш со буквите и зборовите
Мислите ти лебдат меѓу небото и земјата
Тајните огнови плетат мрежа во срцата
Смешна е иднината посмешна вистината
Треба да им се верува на читателите
Тие се поголеми поети на сегашнината

Пишувањето песни прилега, на пролетна
виулица

Се топи денот пред нашите желби
Пишувањето песни често е безнадежна работа
Пишувањето песни е досадна работа
Си поигруваат буквите со хартијата
Се создава немир во минатото
Зборовите ја нагризуваат темнината
Ете надеж за стиховите
Поетите се вљубени во татковината
Читателите ги измислуваат кориците
Скришум допишуваат
Пароли за вљубените и неродените!

ВО СПОМЕН НА ПРИЈАТЕЛОТ

Каменот те клевети Каменот те коби
Не знаеш на која страна ќе ти летне главата
Побрз си од куршумот и звукот
Преспиваш на бела виделина и лоша
заветрина

Црна дамка криеш во своето нежно срце

Те бараат во темни кории
Кајшто мириса на роса, на љубов и смрт
Штом трагата ќе ти ја најдат
Ќе ти го забораат одот
никој не ти го знае ни почетокот ни крајот.

Во утроба изгубена надеж талка
под јазикот 'рти корен на осојно цвеќе
од тебе подалеку е сета лажна среќа
Со тебе По тебе Во тебе За лек-за навек
треба да се оди пеш до изворот на песната.

ВО ТАЈНИОТ КРУГ НА ВРЕМЕТО

Некогаш ако требаат сите небесни гласила
ако сонот за сон ти прости
ветрот за темен бакнеж ако се роди
ако во сехое поднебје расте речна детелина
ако првата фиданка во знамето победа слави
пред копјето питачот ко воин ќе пее
оти зборот може да те успие
оти пролетта само во тебе распукува
оти бедните ги има и на сон и на јаве

чувај вода во дланката што цвета
води битка на двата песочни брега
голтни си ја песната недопеана
Својот глас веќе некогаш не ќе го слушнеш.

ВРАЌАЊЕ

Сè си има свој крај
своја желба, своја болка
своја вера, своја игра.

Сè си има своја лага
своја сенка, своја тага
своја надеж, своја љубов

Сè си има своја тајна
своја вратка, свое сонце
своја пизма, своја сенка

Сè си има свој крај
и времето наше
и времето идно!

Завет

НЕДОПЕАНА ПЕСНА

Ги отворивме портите. Ги отворивме душите
да не видат потомците, да не проколнат
претците.

Сега малку ни се игрите самородни
погледнуваме зад себе од зазор, од немајкаде
поплукуваме под јазик за клетва на пците.
Ги отпеавме песните. Ги затворивме очите.

Нè погледнуваат кришум, не погледнуваат
напорки
за нас сè е веќе скини-врзи
езерата ни се малку за оплакување
се плодат од нашите коски безимени предели
ни остана надежта ко утеха, ко белег
Не погледнуваат попреку, не поплукуваат.

На дланките цртаме карта на татковината
малку ни е вербата во печалбарите
доаѓаат децата со заборавен говор
ги учиме како се менува ут за був
само за нас постојат реки без брегови
На дланките ја испишуваме тагата
на татковината.

Под нашите черепи се читаат имињата
на бесмртните
таква ни е гордоста пред постојаните разделби
татковците ни го потскажуваат минатото
бараме утеха за нашите прокуди
го избираме бајрактарот на осамените
под нашите черепи се читаат имињата
на неродените.